

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 647/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Meszárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 10263/2015, Rvp 10264/2015, Rvp 10265/2015, Rvp 10266/2015, Rvp 10268/2015, Rvp 10714/2015, Rvp 10725/2015, Rvp 11016/2015, Rvp 11017/2015, Rvp 11018/2015, Rvp 11019/2015, Rvp 11020/2015, Rvp 11021/2015, Rvp 11022/2015, Rvp 12044/2015, Rvp 12045/2015, Rvp 12050/2015, Rvp 12197/2015, Rvp 12842/2015, Rvp 13095/2015, Rvp 13532/2015, Rvp 13533/2015, Rvp 13534/2015, Rvp 13605/2015, Rvp 13752/2015, Rvp 14416/2015, Rvp 14423/2015, Rvp 14674/2015, Rvp 14677/2015, Rvp 14967/2015, Rvp 16882/2015, Rvp 16884/2015 a Rvp 16885/2015, ktorým namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 Er 660/2007 z 18. novembra 2014 (Rvp 10263/2015), sp. zn. 6 Er 454/2007 z 9. januára 2014 (Rvp 10264/2015), sp. zn. 8 Er 454/2007 z 3. februára 2014 (Rvp 10265/2015), sp. zn. 4 Er 682/2007 z 18. novembra 2014 (Rvp 10725/2015), sp. zn. 3 Er 765/2011 z 3. decembra 2014 (Rvp 11017/2015), sp. zn. 7 Er 553/2007 z 20. januára 2014 (Rvp 11018/2015), sp. zn. 3 Er 1/2007 zo 16. novembra 2012 (Rvp 12045/2015), sp. zn. 4 Er 454/2007 z 18. novembra 2014 (Rvp 13752/2015), sp. zn. 4 Er 456/2007 z 18. novembra 2014 (Rvp 14674/2015),

uzneseniami Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 4 Er 2267/2008 zo 16. mája 2014 (Rvp 10266/2015), sp. zn. 5 Er 1452/2008 zo 17. apríla 2013 (Rvp 11019/2015), sp. zn. 4 Er 1902/2008 zo 16. mája 2014 (Rvp 11020/2015), sp. zn. 4 Er 1073/2008 z 28. apríla 2014 (Rvp 11021/2015), sp. zn. 4 Er 1432/2008 z 19. mája 2014 (Rvp 11022/2015), sp. zn. 6 Er 267/2009 z 10. marca 2014 (Rvp 12044/2015), sp. zn. 5 Er 2102/2008 zo 14. júna 2011 (Rvp 12197/2015), sp. zn. 4 Er 1738/2008 z 26. augusta 2014 (Rvp 12842/2015), sp. zn. 6 Er 2042/2008 z 11. marca 2014 (Rvp 13095/2015), sp. zn. 7 Er 1463/2008 z 27. mája 2014 (Rvp 13605/2015), sp. zn. 11 Er 1108/2010 z 8. decembra 2014 (Rvp 14967/2015), sp. zn. 5 Er 662/2008 z 20. apríla 2012 (Rvp 16882/2015), sp. zn. 4 Er 1498/2008 z 24. februára 2014 (Rvp 16884/2015) a sp. zn. 4 Er 1485/2008 zo 16. mája 2014 (Rvp 16885/2015), uzneseniami Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16 Er 54/2007 z 27. októbra 2014 (Rvp 10268/2015), sp. zn. 15 Er 395/2008 z 21. októbra 2014 (Rvp 10714/2015), sp. zn. 9 Er 2610/2008 z 2. februára 2015 (Rvp 14416/2015) a sp. zn. 9 Er 1470/2007 z 2. februára 2015 (Rvp 14423/2015), uzneseniami Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4 Er 1746/2008 zo 14. septembra 2012 (Rvp 11016/2015) a sp. zn. 4 Er 170/2009 zo 6. februára 2013 (Rvp 14677/2015), uzneseniami Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61 Er 1936/2008 z 13. augusta 2012 (Rvp 12050/2015), sp. zn. 62 Er 873/2007 z 1. augusta 2012 (Rvp 13532/2015), sp. zn. 62 Er 2288/2006 z 13. augusta 2012 (Rvp 13533/2015), sp. zn. 23 Er 3090/2004 z 2. októbra 2004 (Rvp 13534/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE 12/2015 (Rvp 10263/2015) zo 14. apríla 2015, sp. zn. 8 CoE 329/2014 z 2. apríla 2015 (Rvp 10264/2015), sp. zn. 8 CoE 105/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 10265/2015), sp. zn. 8 CoE 388/2014 z 21. apríla 2015 (Rvp 10266/2015), sp. zn. 4 CoE 79/2015 z 30. apríla 2015 (Rvp 10268/2015), sp. zn. 16 CoE 10/2015 z 12. mája 2015 (Rvp 10714/2015), sp. zn. 2 CoE 12/2015 z 23. apríla 2015 (Rvp 10725/2015), sp. zn. 11 CoE 70/2015 zo 6. mája 2015 (Rvp 11016/2015), sp. zn. 19 CoE 13/2015 z 23. apríla 2015 (Rvp 11017/2015), sp. zn. 8 CoE 94/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 11018/2015), sp. zn. 23 CoE 74/2015

z 30. apríla 2015 (Rvp 11019/2015), sp. zn. 4 CoE 1902/2008 z 31. Marca 2015 (Rvp 11020/2015), sp. zn. 8 CoE 399/2014 z 9. apríla 2015 (Rvp 11021/2015), sp. zn. 23 CoE 332/2014 z 30. apríla 2015 (Rvp 11022/2015), sp. zn. 23 CoE 401/2014 z 9. júna 2015 (Rvp 12044/2015), sp. zn. 17 CoE 29/2015 z 13. mája 2015 (Rvp 12045/2015), sp. zn. 2 CoE 69/2015 z 10. júna 2015 (Rvp 12050/2015), sp. zn. 23 CoE 97/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12197/2015), sp. zn. 23 CoE 417/2014 z 25. júna 2015 (Rvp 12842/2015), sp. zn. 23 CoE 9/2015 z 3. júla 2015 (Rvp 13095/2015), sp. zn. 23 CoE 100/2015 z 15. júla 2015 (Rvp 13532/2015), sp. zn. 11 CoE 104/2015 z 30. júna 2015 (Rvp 13533/2015), sp. zn. 23 CoE 45/2015 z 20. júla 2015 (Rvp 13534/2015), sp. zn. 3 CoE 17/2014 z 15. júla 2015 (Rvp 13605/2015), sp. zn. 3 CoE 25/2015 z 20. júla 2015 (Rvp 13752/2015), sp. zn. 19 CoE 60/2015 z 13. augusta 2015 (Rvp 14416/2015), sp. zn. 23 CoE 87/2015 z 18. augusta 2015 (Rvp 14423/2015), sp. zn. 3 CoE 12/2015 z 13. augusta 2015 (Rvp 14674/2015), sp. zn. 3 CoE 133/2015 z 31. augusta 2015 (Rvp 14677/2015), sp. zn. 4 CoE 94/2015 zo 14. júla 2015 (Rvp 14967/2015), sp. zn. 23 CoE 216/2015 zo 4. novembra 2015 (Rvp 16882/2015), sp. zn. 3 CoE 259/2014 z 20. októbra 2015 (Rvp 16884/2015) a sp. zn. 2 CoE 96/2015 z 10. septembra 2015 (Rvp 16885/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 10263/2015, Rvp 10264/2015, Rvp 10265/2015, Rvp 10266/2015, Rvp 10268/2015, Rvp 10714/2015, Rvp 10725/2015, Rvp 11016/2015, Rvp 11017/2015, Rvp 11018/2015, Rvp 11019/2015, Rvp 11020/2015, Rvp 11021/2015, Rvp 11022/2015, Rvp 12044/2015, Rvp 12045/2015, Rvp 12050/2015, Rvp 12197/2015, Rvp 12842/2015, Rvp 13095/2015, Rvp 13532/2015, Rvp 13533/2015 Rvp 13534/2015, Rvp 13605/2015, Rvp 13752/2015, Rvp 14416/2015, Rvp 14423/2015, Rvp 14674/2015, Rvp 14677/2015, Rvp 14967/2015, Rvp 16882/2015, Rvp 16884/2015 a Rvp 16885/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10263/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 6. júla 2015, 20. júla 2015, 23. júla 2015, 19. augusta 2015, 26. augusta 2015, 10. septembra 2015, 13. septembra 2015, 18. septembra 2015, 30. septembra 2015, 6. októbra 2015, 12. októbra 2015, 26. októbra 2015, 9. novembra 2015, 13. novembra 2015 a 21. decembra 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uzneseniami Okresného súdu Považská Bystrica, Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, Okresného súdu Prievidza, Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresné súdy“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia okresných súdov“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

2. Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len

„rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu, ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

3. Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom. Rozhodnutia rozhodcovského súdu (rozhodcovské rozsudky) sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

4. Okresné sudy najprv v začatých exekučných konaniach sudy poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, následne však boli napadnutými uzneseniami okresných súdov exekúcie ex offo zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené. Proti napadnutým uzneseniam okresných súdov podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami tak, že odvolaniami napadnuté rozhodnutia okresných súdov potvrdil ako vecne správne.

5. Sťažovateľka v sťažnostiach doručených ústavnému súdu v obšírnej argumentácii namieta, že napadnutými uzneseniami okresných súdov a krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, charty, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatých a prebiehajúcich exekučných konaní, na vykonanie ktorých okresné sudy už raz udelili súdnemu exekútorovi poverenia, došlo k prekročeniu právomoci okresných súdov ako súdov exekučných, v kompetencii ktorých podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresné sudy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení

exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenie okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

6. Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach doručených podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresné súdy, ako ani krajský súd nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že súdy prvého stupňa i odvolací súd veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože podľa sťažovateľky sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo buď dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, a zároveň nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte jej právnych vecí.

7. Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdného dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. Zásada kontradiktórnosti podľa sťažovateľky vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex

offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

8. Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 47 charty, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresných súdov v napadnutých konaniach, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 47 charty postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami, napadnuté uznesenia okresných súdov a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

9. Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou napadnutými uzneseniami okresných súdov a napadnutými uzneseniami krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

14. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

15. V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

16. S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto

sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

18. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. Sťažovateľka sťažnosťami napáda postup okresných súdov v napadnutých konaniach a napadnuté uznesenia okresných súdov vydané v týchto konaniach, ktorými okresné súdy zamietli žiadosti sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, resp. vyhlásili exekúcie za neprípustné a zastavili ich.

20. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu a napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu

rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky uzneseniami krajského súdu, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenie okresných súdov, ktoré ako súdy exekučné podľa sťažovateľky nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmavali exekučné tituly (potom, ako už raz tieto exekučné tituly preskúmali pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií). Okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenie okresných súdov, ktorý pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikoval smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva. Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd a tiež pred ním okresné súdy hoci mali, neprerušili exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka tiež namieta, že tak krajský súd, ako ani pred ním okresné súdy nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

23. V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní týchto sťažností dospel k záveru, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, pričom so svojou argumentáciou, na základe ktorej príslušné časti sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnené, sa plne stotožňuje aj v tomto prípade a v podrobnostiach na odôvodnenie svojich predchádzajúcich rozhodnutí v záujme hospodárnosti odkazuje (ide napr. o uznesenia sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013 (v prípadoch, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo uznesenia sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013 (v prípadoch, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.). Ústavný súd zastáva názor, že vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v sťažnostiach použitej právnej argumentácii a porovnateľných skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov v týchto veciach, nie je potrebné v tomto rozhodnutí opakovať argumentáciu použitú v predchádzajúcich rozhodnutiach a to aj preto, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia jej sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu k právnej problematike, ktorá tvorila podstatu týchto sťažností.

24. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky poukazujúcej na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 641/2011 z 30. novembra 2012, ktorým Krajský súd v Bratislave síce zrušil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti úrokov z omeškania, ústavný súd uvádza, že tak urobil v dôsledku nepreskúmateľnosti odôvodnenia zrušovaného uznesenia, a tým naplnenia odvolacieho dôvodu zakotveného v § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (t. j. odňatia možnosti sťažovateľky konať pred súdom), nie však z dôvodov, ktoré by vylučovali právne posúdenie sťažovateľkiných vecí, ktoré sú predmetom ústavného prieskumu v tomto konaní.

25. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práv na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania, ku ktorému malo dôjsť tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z uznesení okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, na základe ktorých kvalifikoval uznesenia okresného súdu vecne správne.

26. Pre ústavnú udržateľnosť napadnutých rozhodnutí a postupov, ktoré predchádzali ich vydaniu, postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, bol v namietaných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný. Za týchto okolností nič nesignalizuje reálnu možnosť vysloviť porušenie v petite sťažností označených práv po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

27. Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v nich už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016